

Condemnats

Quan hagi passat –no sé de quin manera– aquesta crisi del 3%, els partits polítics continuaran finançant-se de manera irregular. Això vol dir que les comissions seran més o menys les mateixes, tot i que, probablement, el sistema per fer-les arribar de l'empresa al partit haurà evolucionat cap a fórmules més discretes. Els polítics catalans, igual que els no catalans, creuen que el cost real dels partits i de les campanyes publicitàries que contracten cada cop que hi ha eleccions arriba a xifres tan elevades que serien inassumibles per a la societat que les ha de pagar. Per tant, el sistema per quadrar els números ha de passar, necessàriament, per les aportacions econòmiques de les empreses. I aquí és on hi ha el problema. Als Estats Units els consells d'administració aproven obertament les donacions que fan al partit demòcrata o al republicà i tothom sap d'on surten i on van a parar els diners.

Però aquí les empreses no volen que es faci públic a quin partit donen diners perquè, en la majoria dels casos, són aportacions a canvi d'un tracte favorable a una o altra administració. Els partits, a més, reben un tracte excepcionalment favorable dels bancs. Poden renegociar el deute tantes vegades com vulguin i és normal que en determinades circumstàncies fins i tot se'ls cancel·lin els números vermells, suposadament a canvi de no-res.

Tot plegat, un cúmul de martinagales per omplir un sarró que té el cul descosit. Una pàgina dreta a *La Vanguardia* costa 16.500 euros; un militant del PSC paga una quota de 12 euros cada tres mesos i un de CDC, 68 euros a l'any. Ja sé que als partits també se'ls finança amb diners públics per altres conceptes però tots sabem que els comptes no surten.

Salvador Cot

La crònica

La Mostra no alça el vol i el tren fa l'ànec

Dimarts, 8 de març

Mostra incompatible. Es fa pública la destitució del director actual de la Mostra de Cinema de València, José Antonio Escrivá. Aquest ha estat el darrer episodi d'una deriva d'anys, que manté el certamen cinematogràfic en una incertesa que voreja l'esperpent. El cas Escrivá sortí a la llum arran de la denúncia realitzada per la regidora d'Esquerra Unida a l'Ajuntament de València, Maria Victòria González: la Mostra havia pagat dues factures de 2.905 euros cadascuna, l'any 2004, a Mascarat Audiovisuales, SL, l'empresa encarregada de realitzar els guions de les cerimònies d'obertura i tancament de l'edició passada. Cap problema, d'entrada, si no fos perquè l'empresa en qüestió té com a administrador únic justament qui havia fet l'encàrrec i l'abonament: Escrivá. L'Ajuntament va encarregar un informe jurídic per aclarir la qüestió, i l'informe ha estat conclouent: l'actuació del fins ara director de la Mostra "constitueix una vulneració de la vigent llei d'incompatibilitats". La 26a Mostra se celebrarà el proper juliol. A veure què passa d'aquí a allà.

La Fundació Fòrum, poc diversa. El membre del grup de CiU a l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Ciurana, denuncia que el Patronat de la Fundació Fòrum Universal de les Cultures –creada després d'aquest esdeveniment– té una majoria absoluta del PSC i afins. Tretze dels catorze membres del Patronat són "persones vinculades al partit socialista", no com en el patronat del Fòrum, on es va buscar que hi hagués diversitat de tots els partits. S'ha acabat el Fòrum, s'ha acabat la diversitat?

Alcavot? Aquest ha estat, sense interrogant, el qualificatiu que li ha dedicat l'actual president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, al secretari general del PSPV-PSOE, Joan Ignasi Pla. Pla fa pública l'entrevista que van mantenir Camps i Jordi Pujol, quan

aquest va visitar la ciutat de València per fer-hi una conferència, i Camps deixa anar, l'endemà, que Pla és "un alcavot" per "anar explicant" les seves reunions privades. En quin clot hem d'anar a buscar el nivell del debat polític en aquest país?

Dimecres, 9 de març

OCB: triumvirat directiu. La comissió executiva de l'Obra Cultural Balear (OCB) es reuneix i decideix crear un comitè de tres membres que portaran la presidència col·legiada de l'entitat, en substitució del dimitit president Sebastià Frau. El qual, val a dir-ho, explicà la seva dimissió per raons "estrictament professionals". El triple comitè és format per Ferran Gomila, Maria Tous i Aina Llompart. Encara no està clar si es convocaran eleccions per triar un nou president o si es mantindrà la interinitat.

Una altra sessió decebedora. Si el ple del Parlament de Catalunya de fa dues setmanes no va servir per alegrar els veïns del Carmel, el ple de l'Ajuntament de Barcelona també els decep. L'alcalde Clos reconeix errors, i també els grups de govern municipal (ERC i ICV), però passen la patata calenta a la Generalitat. Els veïns surten bocabadats en veure que totes les administracions s'espolsen les responsabilitats, malgrat les "disculpes" de l'alcalde per la "comoció" que ha causat l'accident.

Un ànec de poca volada. El TGV entre Madrid i Lleida no arribarà mai als 300 km/h. Mai tindrà gran velocitat, tot i la inversió feta en un nou traçat, una via nova de trinca i les noves màquines estrenades fa un mes, que ja es coneixen com ànecs. Aquests ànecs correran, però no volaran: la ministra de Foment, Magdalena Álvarez, informa sobre les conclusions de l'auditoria realitzada sobre la línia: no hi va haver "una planificació global de l'anàlisi dels riscos geològics i geotècnics en les diferents fases" ni "un disseny adequat"; es va

El plenari extraordinari de l'Ajuntament de Barcelona (a dalt) per tractar la crisi del Carmel tampoc no ha acontentat els veïns del barri, que reclamen justícia i no disculpes. José Antonio Escriva (a sota) ha estat destituït com a director de la Mostra de Cinema de València: el certamen viu enfonsat en la crisi permanent.

construir en "zones especialment complexes" i els viaductes, talussos i túnels es van fer amb "excessiva rapidesa d'execució". És un risc arribar als 300 km/h perquè es va fer malament i "ràpid" (tot i retardar-se anys). La notícia no té el ressò que es mereix perquè arriba el dia que, al Parlament de Catalunya, se celebra la moció de censura presentada pel PP, però és d'una gravetat extraordinària.

La gran promesa del Govern Aznar per a Catalunya ha quedat en una feina vergonyosa que mai, mai, no funcionarà com ho hauria de fer. És evident que aquí també cal exigir responsabilitats a les empreses constructores. I caldrà replantejar el model de contractació d'obra pública: el GIF (Gestor d'Infraestructura Ferroviària) està fet a imatge i semblança de GISA, el gestor d'infraestructures que va contractar i controlar les obres del metro de Barcelona, el Carmel inclòs.

Dijous, 10 de març

Sa Nostra preveu creixement econòmic de prop del 2%. La Caixa de Balears, Sa Nostra, a través del Centre de Recerca Econòmica (CRE), dirigit per Antoni Riera, ha constatat que l'evolució econòmica balear enguany és "lenta i poc decidida". Alerta amb l'estancament de l'economia europea, en especial l'alemanya, que pot afectar negativament Balears. Tot i això, preveu un creixement del PIB balear per a final d'any d'entre l'1,5% i el 2%.

Divendres, 11 de març

Acadèmics de cinc estrelles. La intenció és reflexionar sobre la situació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i fomentar la concòrdia en el seu si. Per això els membres de l'AVL, amb alguns treballadors de l'ens, es tanquen dia i mig en un hotel de cinc estrelles del Saler de València. Pregunta retòrica: qui paga els exercicis espirituals?

El 3 per 100

Crec recordar que fou l'any 1979 quan un dirigent espanyol d'aquell primari Partit Socialista del PV va tindre l'astúcia de signar una circular als regidors i càrrecs institucionals de la seua colla alligant-los perquè finançaren el partit mitjançant una mena d'impost revolucionari en l'adjudicació d'obra civil i altres serveis.

Mai no sabérem l'import d'aquella contribució forçosa, ni tampoc si algú la va pagar. El ben cert és que, des d'aleshores, conegut el desgavell recaptador, el diari *Las Provincias* i la seua directora convertiren aquest episodi en una mena de fita fundacional de la corrupció pública al nostre país, i això ho rememoren a la menor oportunitat.

Allò fou un desfici propi d'uns aprenents de corruptes, a més a més de pobres d'esperit. Mai no van saber parar la mà amb discreció. Ni aquí ni a Madrid, on la cobdícia els va atabalar. Tot a l'inrevés de la dreta que ens governa.

Ja es veu: ningú no toca un euro aliè, malgrat la quantitat d'inversions públiques i mítiques, infraestructures a dojo i intermediaris a preu d'or, com sembla que són les del president Carlos Fabra. Tot és legal, però, en cas contrari, es nega fins a la mort. La denúncia de Pasqual Maragall arran del cas Carmel ha estat un fet desgraciat i imprevist. A qui se li acudeix dir que el rei va nuet?

Tanmateix, va nuet, malgrat que no es diga, i fins i tot brollen teories que aconsellen no tirar de la manta i perllongar un mínim de corrupció com si fóra un fluid imprescindible per a la democràcia. Mà de sant per als lladres.

J. J. Pérez Benlloch

EL POLS